Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15. Januar 1879. 28. Aargang.

Aeldsterne Orson Pratts og Joseph F. Smiths Rapport.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

New York City,
den 17de Septemb. 1878.

Præsident John Taylor og de tolv Apostles Raad:

Mandagen den 9de Septbr. besøgte vi Far West. For at bibringe et rigtigt Begreb om vort Besøg her, tro vi at vi ikke kunne gjøre det bedre end ved at gjøre nogle faa Uddrag af Broder Smiths Dagbog: „Vi gjorde Holdt ved afdøde Hr. John Whitmers Bolig. Jeg steg ud af Vognen og gik til Huset, hvor jeg mødte en Mand, hvem jeg spurgte om Fru Johnson var hjemme, og blev underrettet om at hun var. Jeg spurgte atter om jeg kunde tale med hende; derpaa traadte han hen til Døren til Trappen og raabte: „Sarah, der er en Herre, der ønsker at se Dig." Medens jeg ventede paa hende, sagde jeg til den før omtalte Person: „Er Deres Navn Whitmer?" „Ja min Herre, mit Navn er Whitmer." Jeg svarede: „Mit Navn er Smith, jeg antager jeg er født paa dette Sted, og jeg er kommen her med en Ven for at bese mit Fødested, da jeg aldrig, saa vidt jeg erindrer, har set det før. Kan De forskaffe os Husly Natten over?" Hr. W.: „Jeg ved det ikke, min Søster kan sige Dem det, naar hun kommer ned." I samme Øjeblik kom Fru Johnson ned. Hr. Whitmer forestillede mig som Hr. Smith. Jeg spurgte hende om det Samme som ovenfor skrevet. Hun syntes at tøve lidt, og sagde da: „Ja min Herre, jeg troer vi kan." Da jeg bemærkede hendes Tøven, sagde jeg: „Vi ville gaa videre til Illinois imorgen." Fru J: Boer De i Illinois?" Jeg svarede: „Nej Frue, jeg boer i Utah." Herved saa hun og hendes Broder forunderlig paa hinanden og paa mig; jeg vedblev: „Den Herre, der er med mig, er Hr. Orson Pratt." De saa sig forbauset om, men uden at sige Noget for

et Øjeblik; men i det Samme sagde Hr. Whitmer til sin Søster: „Du har hørt om Hr. Pratt." „Ja," svarede hun, „jeg har hørt Fader tale om ham." Efter en anden Pause fortsatte hun, idet hun henvendte sig til sin Broder: „Jeg ved ikke om vi kan huse dem eller ej, dersom de andre Herrer skulle komme, ville vi vist blive for Mange." Hertil bemærkede jeg: „Vi kan ikke lide at gjøre Dem for megen Ulejlighed, men det kunde glæde os at faa Husly hos Eder, dersom I have Plads." Hertil lagde hun ingen Opmærksomhed, men sagde til sin Broder: „Hr. Edwards og Hr. saa og saa huser altid Fremmede naar der kommer Nogen." Hvorpaa Hr. Whitmer sagde: „Ja", og idet han vendte sig om til mig, „I kunne faa Husly hos Hr. Edvards, omtrent en Mil (eng.) tilbage paa Vejen." Jeg gjorde nogle flere Spørgsmaal om Hr. Edwards Adresse, paa hvilke han svarede meget haardt. Jeg sagde: „Jeg haabede at De Hr. Whitmer kunde have viist os omkring her paa Stedet lidt, da vi ere Fremmede." Herpaa svarede han: „Jeg har ingen Tid." Jeg sagde: „Vil De gaa hen til Vognen og se Hr. Pratt?" Uden at svare gik han henimod Vognen, og jeg fulgte efter. Da vi naaede den, forestillede jeg ham for Broder Pratt, som forsøgte at komme i Samtale med ham; men han var uhøflig og grov. Broder Pratt sagde venligt: „Jeg var vel bekjendt med Deres Fader, Jacob Whitmer." (Navnet paa denne overordentlig dannede Herre.) „Jeg antager De var?"

Ældste O. P. „Hr. Smith er født her, og vilde gjerne have at de skulde udpege Beliggenheden for den gamle By, og ligeledes dersom De kjender hans Faders Hus, eller Stedet, hvor det stod."

J. W. „Jeg ved Intet derom; det vil sige, jeg ved hvor Byen var og Tempelgrundens Beliggenhed er; men jeg ikke hvor nogen Person boede." Han ved pegede derpaa ned over Marken, nordpaa og vedblev: „Der var et Sted derovre, som Nogle sagde var Smiths Sted; der var et andet Sted derovre (lidt længere mod Vest), som Nogle sagde var Smiths Sted, men Joe Smith boede derovre, hinsides den Akasie Lund, paa denne Side Trætoppene af de Balsamskove, nærved de Stakke; der var det at Joe Smith boede, og Tempelgrunden er ved Hjørnet af den Frugthave, ovre ved det Gjerde."

Jeg bemærkede høfligt: „Har De ikke Agtelse nok for Joseph Smith til at kalde ham ved hans rette Navn?"

J. W.: „Jeg har hverken nogen særlig Agtelse eller Misagtelse for ham, Joe Smith er det Navn han gaaer under her."

Jeg svarede ham paa samme Maade: „Jeg agter i Almindelighed alle Mennesker saaledes, at jeg kalder dem ved deres rette Navne."

Ældste O. P. „Vi nærede det Haab at De kunde vise os lidt omkring, og udpege disse Steder for os."

J. W. „Jeg har ingen Tid, Alle og Enhver kan sige Eder ligesaa meget som jeg."

Ældste O. P. „Deres Fader var engang Kirkens Historieskriver, og jeg er det nu; vi ere omhyggelige for at bevare alle de historiske Punkter vi kunne, vi vilde derfor ogsaa gjerne se det Manuskript, som Deres Fader havde, og om muligt træffe tilfredsstillende Foranstaltninger til at kjøbe samme, forudsat at der er Noget i Manuskriptet, som vi ikke allerede have offentliggjort. Jeg antager De er vidende om at Kirkens Historie allerede er bleven offentliggjort."

J. W. „Vi have ingen Historie

her, alle Faders Papirer ere for længe siden blevne sendte til Richmond."

Ældste O. P. „Vi havde en meget behagelig Sammenkomst med Deres Onkel David i Richmond; vi ankom der i Fredags, og opholdt os der to Dage, han viste os Manuskriptet til Mormons Bog, men talte Intet om at han havde andre Papirer."

J. W. „Vi have ingen Papirer her."

Overbevist om at det var til ingen Nytte at gjøre flere Anstrengelser, hvor en saa bigot og uvillig Aand herskede, gik vi bort, tilfredsstillede med at Alt vilde nok blive rigtigt.

Efter at have beset Tempelgrunden i Far West, besluttede vi, da det endnu ikke var meget sent paa Dagen, at kjøre til Byen Cameron, 10 Mile herfra; den var det nærmeste Punkt vi havde til Jernbanen, vi ankom der førend det blev mørkt, efter at have gjort en Dagsrejse paa 48 eng. Mil med Kjøretøj. Herfra bestemte vi at tage til Quincy, Ill. (den 10de Septbr.), og havde til Hensigt at besøge Nauvoo, men ved vor Ankomst til Quincy fandt vi, at der var ingen passende Jernbane Forbindelse med Nauvoo, hvorfor vi besluttede at gaa direkte til Plano.

Den 11te September tog vi Kl. 5 T. 30 M. Form. med Jernbanetoget fra Quincy til Plano og Chicago, og paa Vejen ad Chicago, Burlington & Quincy Jernbanen ventede vi i Colchester omtrent 2 Timer paa det næste Tog; vi tilbragte derfor Tiden med at besøge nogle af Ældste Joseph F. Smiths Slægtninge. Vi traf Fru Lucy Milliken, Profeten Josephs yngste Søster, og hendes Mand, Hr. Arthur Milliken samt deres Familie, som Alle for Størstedelen vare ved godt Helbred. Arthur og Lucy Milliken havde otte Børn — en Søn og tre Døtre gifte, og en Datter og tre Sønner boede hos deres Forældre. Vi traf adskillige af disse, og tillige Profetens ældste Søster Fru Sophronia Stoddards eneste Datter og hendes Datter; Fru Stoddard er nu død. De vare overraskede og glade ved at se os, og bad os indtrængende om atter at besøge dem paa vor Tilbagerejse.

Vi naaede Plano samme Aften, og besøgte Joseph Smiths Hus, som er Præsident for den „Ny-organiserede Kirke"; og fandt at han var fraværende paa et længere Besøg til en Forsamling eller Konference i Gallands Grove, Lee County, Jowa.

Om Morgenen den 12te September aflagde vi atter et Besøg i Hr. Smiths Hus og havde en meget behagelig Samtale med hans Kone og hendes Fader, en fordums „Mormon"; han er født i Skandinavien og hedder Mads Madsen. Derpaa besøgte vi den „Ny-organiserede Kirkes" Trykkeri, hvor vi traf Hr. John Scott, Faktor i Trykkeriet, Hr. J. R. W. Cooper, Regnskabsfører og Bogholder for Institutionen, Hr. Harvey Dille og Andre. Til disse Herrer gjorde vi nogle Hentydninger om vort Ærindes Beskaffenhed, og fandt at de allerede vare velbekjendte med det. Da de imidlertid ikke kunde foretage noget afgjørende saalænge Joseph Smith var fraværende, ønskede de at vi skulde forblive der, indtil Konferencen var forbi og Hr. Smith vendt tilbage, hvilket vi ikke kunde gjøre, paa Grund af at vi ikke vidste Tiden naar han kom. De besluttede derfor at telegrafere til ham og afvente Svar fra ham.

De sendte følgende Telegram:

„Joseph F. Smith og Orson Pratt ere her og ønske at undersøge Manuskriptet til den ny Bibel-Oversættelse. Naar kan De komme? Er Manuskriptet her?"

De ventede Svar omtrent Kl. 3,

men der kom intet. Vi ventede til næste Morgen og bleve da underrettede om, at et Brevkort var bleven modtaget, som lød paa, at Konferencen vilde blive fortsat den følgende Søndag over. Vi besluttede derfor at gaa videre, (vi gav dem vor Adresse til New York) og naar vi modtog Underretning om, at Manuskriptet var i Plano og kunde ses, vilde En af os eller Begge senere besøge dem paa vor Tilbagerejse. D'Hrr. Cooper og Scott vare meget begjærlige for at vi skulde prædike. Hr. C. tilbød at avertere det ved at trykke smaa Sedler og slaa dem op i Vinduerne i Butikker, Værksteder og Husene omkring i Byen, men vi vægrede os af Grunde, som vi ikke vilde lade ham vide, og det er maaske ejheller nødvendigt at angive dem her. De nødte os til at besøge deres Bøn-Forsamling om Aftenen den 12te. Heri samtykkede vi naturligvis. Strax efter at vi havde taget Plads i Forsamlingshuset, kom Hr. Dille, den Præsiderende i Forsamlingen, hen til os og nødte os til at afbenytte Tiden. Han sagde: „Dette er en Bøn-Forsamling og jeg har ingen Rettighed til at forandre den, men Mange have udtrykt et Ønske efter at høre Eder og vi vilde meget gjerne have, at I skulle modtage vor Indbydelse.“ Ældste Pratt svarede, at dersom det var Alles Ønske, vilde han ikke indvende Noget. Hr. Dille tog Forsamlingens Votum, som var enstemmigt, og efter Forsamlingens Aabning bleve vi indbudte til Forhøjningen. Ældste Pratt gav derpaa en tydelig og simpel Fremstilling af hans tidlige Erfaring i Kirken og fortalte mange interessante Tildragelser, forbundne med dens Opkomst; fortalte Omstændighederne, hvorunder Joseph, Profeten, modtog adskillige Aabenbaringer og Maaden hvorpaa han modtog dem, da han havde været tilstede ved mange Lejligheder af den Slags. Han erklærede, at Joseph undertiden afbenyttede en Seer-Sten, naar han adspurgte Herren og modtog Aabenbaring; men han var saa fuldstændig begavet med den Almægtiges Inspiration og Aabenbarings Aanden, at han oftere modtog dem uden Hjælp af noget Redskab eller gjennem andre Midler end Aandens Virkning paa hans Sind. Omtalte det Vidnesbyrd, som han modtog om Sandheden af det store sidste Dages Værk, medens han endnu var en Dreng. Bevidnede, at disse Ting ikke alene vare Gjenstande for hans Tro, men han havde en virkelig Kundskab derom. Han forklarede Omstændighederne, hvorunder Aabenbaringen om Flerkoneri eller det celestiale Ægteskab fremkom. Han forkastede den Angivelse eller Tro, som de Nærværende havde, at Brigham Young var Modtageren eller Ophavsmanden til den Aabenbaring; beviste, at Joseph Smith, Profeten, ikke alene havde begyndt Udøvelsen af det Princip, og lært det til Andre, førend Præsident Young og de Tolv vare vendte tilbage fra deres Mission til Europa i 1841, men at Joseph virkelig modtog Aabenbaring om det Princip i 1831. Sagde: „Lyman Johnsen selv, som var meget fortrolig med Joseph paa dette tidlige Tidspunkt, medens Joseph boede i hans Faders Hus, og han var ogsaa meget fortrolig med mig, da vi havde rejst tilsammen paa mange Missioner, fortalte mig, at Joseph havde tilkjendegivet for ham i 1831, at Flerkoneri var et korrekt Princip. Joseph erklærede til Lyman, at Gud havde aabenbaret det til ham, men at Tiden endnu ikke var kommen, da det skulde læres eller udøves i Kirken, men at Tiden vilde komme. Om denne Angivelse bar Ældste Orson Pratt sit Vidnesbyrd. Han anførte flere Exempler paa, at Joseph havde havt flere Hustruer beseglet til sig, i det Mindste

saa langt tilbage som en den 5te April 1841, hvilket var nogen Tid forud for de Tolvs Hjemkomst fra England. Omtalte sine egne Prøvelser angaaende denne Sag i Nauvoo og sagde, at det var fordi han fik denne Underretning fra ugudelig Kilde, fra Saadanne, som vare Frafaldne; men saasnart han erfarede Sandheden, blev han tilfredsstillet.

Ældste Joseph F. Smith bar derpaa Vidnesbyrd, og Forsamlingen ophævedes. Menigheden, som ikke var stor, begyndte derpaa en fri og livlig Diskussion iblandt dem selv angaaende disse Ting.

Efter Plano besøgte vi Kirtland, idet vi toge Billetter via Cleveland til Willoughby fra Chicago. Kirtland ligger tre Mile fra Willoughby i sydøstlig Retning. Vi gik igjennem Templet, som den „Nyorganiserede Kirke“ gjør Fordring paa og afbenyttes af dem som Forsamlingshus. Mange af Vinduerne ere ituslaaede af Drenge, som have kastet Sten paa dem, og Gibsningen paa Væggene og Lofterne er betydelig ødelagt og forfaldent. Pulpiturerne i første Etage i den østlige Ende ere ligesom de vare ved Fuldførelsen, med Undtagelse af, at de have faaet en anden Paaskrift. Den nedre Forhøjning i den vestlige Ende, samme Etage, er flyttet hen til den oprejste Platform, hvorpaa en Talerstol og Biblen staaer, og som bruges, naar der tales ved deres Forsamlinger. Vi saa Biskop Whitneys Hus, Whitney & Gilberts Butiks Bygning, Huset, hvor Joseph boede, da han modtog „Visdoms Ordet“ og mange andre Aabenbaringer, tillige Huset, hvor han senere boede indtil den Tid, da han forlod Kirtland, Fader Johnsons Gjæstgiveri, „Kirkens Butik“, Sidney Rigdons, Fader Joseph Smiths, Hyrum Smiths, Lymans og Luke Johnsons og mange Andres Steder, af hvilke mange ere malede op og ere holdte, hvad det ydre Udseende angaaer, i god Stand. Vi besøgte Rebekka Dayton, Stifmoder til Hiram Dayton af Utah, langt fremrykket i Alder og meget svag. Hun er den, som bevarer Nøglerne til Templet, da hun boer nærved det. James Mc. Dowell, en gammel Pittsburgh „Mormon“, er den befuldmægtigede Opsynsmand over Huset; han boer et Stykke derfra, paa den anden Side Sletten. Han viste os omkring i Bygningen og var meget omhyggelig for at give os det Indtryk, at han havde ingen Forbindelse med „Brighamiterne“ eller „Salt Lake Mormonerne“. Han blev højligen overrasket, da han nogle faa Øjeblikke senere erfarede vore Navne og Stand. Han ønskede at trykke vore Hænder, og sagde, at han agtede os paa Grund af Forbindelser og forhenværende Trofasthed. Vi besøgte ogsaa Fru Electa Stratton, som havde boet i Kirtland lige siden de Helliges Afrejse. Disse gamle Damer erindrede meget klart de tidlige Tiders Historie i Kirtland og besvarede mange Spørgsmaal med Hensyn til visse Familiers forhenværende Opholdssted. Fru Dayton ventede paa Hyrum Smiths Hustru under hendes sidste Barselseng, indtil hendes Død, og omtalte hendes tidligere Omgang med den Familie i kjærlige og hengivne Udtryk. De hængte endnu fast ved deres tidlige Tro paa „Mormonismen“ og vare i Særdeleshed glade ved endnu engang at se Ældste Orson Pratt, hvem de vel erindrede.

Efter at have besøgt Kirtland og efter meget omhyggeligt at have udforsket Aandens Sind, besluttede vi, da vi vare saa nær ved den, at besøge Cumorah Højen; Ingen af os havde været der. Vi rejste derfor til Buffalo, en halv Dags Kjørsel paa «Lake Shore and Michigan Southern Jernbanen» og derfra paa «New York Central», lidt over to

Timers Kjørsel via Rochester til Palmyra, en meget smuk lille By paa omtrent 3000 Indvaanere, med en katholsk og fire protestantiske Kirker og omtrent $3^1/_2$ Mil næsten direkte nord for Cumorah. Den lille By Manchester ligger omtrent 3 Mile syd for Højen paa Canandaigua Vejen, og er en smuk By paa maaske mellem 1,900 og 2,000 Indvaanere. Den nordlige Ende af Højen hæver sig pludselig til en Højde af omtrent 200 Fod og er pløjet paa den nordlige Ende og østlige Side næsten helt op til Toppen, hvilken er meget snæver paa et Stykke langs Ryggen; paa og nærved de højeste Punkter er den ikke over sex eller otte Fod i Bredden. Her staa syv store Træer, som synes at have undgaaet den Ødelæggelse, som er overgaaet Skoven, der engang bedækkede denne Del af Højen. Vestsiden er fuld af Sten og kun pløjet omtrent halvvejs op, den pløjede Grund er for Størstedelen tilsaaet med Kløver. Omtrent 300 Fod syd for det højeste Punkt begynder Toppen at vide sig ud og skraaner af mod Syd, ved dette Punkt begynder en Skov med smukke Lunde af Hikkori, Elm, Bøg og andre Slags, som strækker sig til Foden paa den vestlige Side, og næsten til Foden paa den østlige Side, og omtrent $^1/_4$ Mil mod Syd. I denne Skov er Toppen af Højen ganske flad, bedækket med tæt Underskov og Brombærbuske. Syd for Skoven bliver Højen afrundet og aftager gradvis sydpaa til omtrent to eng. Mile ind paa den almindelige Slette, af hvilket Alt er under Opdyrkning fra Foden til Toppen.

I en smuk lille Lund paa denne mindeværdige Høj bøjede vi os ned i ydmyg og ivrig Bøn, og opsendte vor Lovprisning og Taksigelse til den almægtige Gud for de Skatte af Kundskab og Sandhed, som saa længe have ligget skjulte under dens Overflade, og ere blevne bragte frem ved Guds Kraft og Gave til os og Verden i denne Uddeling. Bønnens, Velsignelsens og Profetiens Aand hvilede over os, saa at vi frydede os overordentligt. Efter Bønnen lagde vi vore Hænder paa og velsignede hinanden eftersom Aanden vejledte. Vi tilbragte adskillige Timer i højtidelige Betragtninger i Bøn og Taksigelse samt med at bese Højen og det omgivende Land. Derpaa kjørte vi til den lille By Manchester og vendte tilbage til Palmyra, glædende os og følende, at vi havde ikke tilbragt vor Tid forgjæves. Vi afskar nogle faa Stokke nærved Toppen af Højen, hvilke vi bragte med os som Erindringer om vort Besøg. Fra Palmyra kom vi til denne By (New York) omtrent 14 Timers Kjørsel ad „New York Central og Hudson Jernbanen." Her traf vi Ældste B. C. Staines ved godt Helbred og i Besiddelsen af en god Aand. Vi mødte og Biskop John Sharp. Formedelst disse Brødres Medvirkning bragte Joseph F. Smith Sagerne i Orden for hans Hjemrejse.

Med kjærlig Hilsen, og Bøn for Zions vedblivende Velfærd, forblive vi Eders Brødre i Fredens Evangelium.

Orson Pratt. Joseph F. Smith.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Willard Richards skyndte sig strax til Preston og afgav Beretning om Kirken paa de Britiske Øer, over hvilke han havde præsideret i Mellemrummet fra Heber C. Kimball og Orson Hyde's Tilbagereise til Amerika. Præsidenten for de Tolv var saa udmattet af sin lange Reise og Sygdom, at Willard først ikke kunde gjenkjende ham; dog begyndte han strax at tage fat paa Værket i de fremmede Lande, sammenkaldte en Konference og skrev til Woodruff om at komme til den.

Apostlene Woodruff og Taylor vare ankomne til England den 1ste i Aaret, og siden den Tid havde Taylor grundlagt en Kirke i Liverpool og Woodruff en i Herfordshire, havde organiseret en Konference, bestaaende af mange Grene, tællende næsten et Tusind Sjæle. Præsidenten kom derfor paa det nødvendigste Tidspunkt for at give hin store Mission sin Form, hvoraf Utah selv er bleven betydelig forøget.

Det var den 14de April 1840, at det første Raad blev holdt af de tolv Apostle i et fremmed Land, i Preston. Nærværende vare: Brigham Young, Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith. Disse ordinerede Willard Richards til deres Kvorum og derpaa blev Brigham, ved eenstemmigt Votum, valgt til vedvarende Præsident for de Tolv.

Dernæst fulgte paa de to næste Dage „En General Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige" afholdt i Temperance Hall, Preston, med Heber C. Kimball som Præsident og William Clayton som Skriver. Der blev paa den Tid repræsenteret 1,671 Medlemmer, 34 Eldste, 52 Præster, 38 Lærere og 8 Diaconer.

I denne Konference vedtog Apostlene at publicere et maanedligt Tidsskrift — Millennial Star, — som skulde udgives af Parley P. Pratt og assisteres af Brigham Young, samt at samle en ny Psalmebog. Brigham Young, Parley P. Pratt og John Taylor bleve beskikkede som Komite til at udvælge de Psalmer, der vare passende for de Sidste Dages Helliges Gudstjeneste. Brigham Young, Heber C. Kimball og Parley P. Pratt som en Komite til at offentliggjøre Mormons Bog. Derpaa skrev Brigham Young følgende betegnende Brev til Profeten:

Til Præsident Joseph Smith og Raadgivere:

Kjære Brødre! I ville udentvivl gjennemlæse dette Brev, og vore Konferenceforhandlinger ville give Eder en Ide om, hvad vi foretage i dette Land.

Dersom I se Noget i eller ved det Hele, som ikke er rigtigt, beder jeg i den Herres Jesu Kristi Navn om, at I ville kundgjøre Herrens Bestemmelser og Villie angaaende os.

Jeg troer, at jeg er ligesaa villig til at gjøre Herrens Villie og tage imod Raad af mine Brødre og være en Tjener i Kirken, som jeg hidtil har været i mit Liv; men jeg kan sige Eder, at jeg kunde lide at være sammen med mine gamle Venner; jeg kan godt lide mine nye, men jeg kan ikke bytte mine gamle for dem.

Angaaende Psalmebogen: da vi an-

kom her, fandt vi, at Brødrene havde lagt deres gamle Psalmebøger bort og de ønskede nye, thi Biblen, Religion og Alt var nyt for dem. — — — —

Jeg stoler paa, jeg vil forblive Eders Ven gjennem Livet og i Evigheden.

Eders bestandige
Brigham Young.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Januar.

Guds Rige.

Det er ikke tænkeligt eller fatteligt, at Guds Rige eller noget andet Rige kan existere paa Jorden uden et Regjeringssystem. En Regjering udkræver Myndighed paa den ene Side og Lydighed paa den anden; og disse indbefatte Organisation, Love, Embedsmænd og Undersaatter. Disses Egenskab afgjør Rigets Egenskab Naar Myndigheden til at affatte og udøve hvilketsomhelst Riges Love stammer fra Menneskene, er en saadan Regjering menneskelig; naar den har sit Udspring fra Gud, og forvaltes til villige og lydige Undersaatter, et saadant Rige er Guds Rige. Menneskene kunne organisere en Regjering efter en guddommelig Lovbog, aabenbaret til et andet Folk, men dermed oprettes ikke Guds Rige. De anmasse sig Myndigheden til at forvalte Guds Riges Anliggender, medmindre de ere befuldmægtigede ved en guddommelig Befaling. Guds Rige kan ejheller bestaa paa Jorden uden villige og lydige Undersaatter. Det gjør Intet til Sagen hvad Menneskene muligen kunne tro med Hensyn til Guds Rige, det kan ikke bestaa blandt dem, medmindre de adlyde dets Love. Jesus lærte sine Disciple at bede saaledes til Faderen: „Tilkomme Dit Rige, ske Din Villie paa Jorden som i Himmelen"; dette Riges Tiltagen paa Jorden er overensstemmende med Menneskenes Lydighed til Guds aabenbarede Villie. Den Almægtige har til forskjellige Tider søgt at oprette sit Rige blandt Menneskene, men kunde ikke paa Grund af deres Ulydighed; derfor sagde Jesus til Jøderne: „Oh Jerusalem, Jerusalem, som ihjelslaaer Propheterne og stener dem, som ere sendte til Dig, hvor ofte vilde jeg forsamle dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne, og I vilde ikke?" Atter sagde han til dem: „Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder og gives til et Folk, som skal bære dets Frugter. Og hvo, som falder paa denne Sten, skal sønderstødes, men hvilken den falder paa, ham skal den knuse". Det er tydeligt at Meningen hermed er at Kristus indførte Guds Rige blandt Jøderne, men de forkastede det, og som en Følge heraf ere faldne paa denne Sten, og deres Nationalitet brudt. Guds Rige blev borttaget fra dem og tilbudt Hedningerne paa samme Betingelser, som, for en Tid, bar „Rigets Frugter, indtil de Hellige bleve overvundne af de Ugudelige, Præstedømmet blev borttaget fra Jorden, og Riget ligeledes taget fra Hedningerne.

Jesus sagde: „Paa hvilken Rigets Sten skulde falde, ham skal den sønderknuse;" dette stemmer fuldstændig overens med Daniels Udtydning af Nebukadnezars Drøm, hvori han saa Guds Rige lig en „Sten som ikke blev afhuggen med Hænder", den faldt paa Tæerne af det Babyloniske Billede og sønderknuste dem, og hele Billedet eller

med andre Ord alle Jordens Riger „blev knust tilsammen og var ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Vejret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Sten, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden."

Guds Rige, som blev taget fra Jøderne og givet til Hedningerne, kunde umulig danne nogen Del eller Part af det store Billede eller paa nogen Maade høre til det paa den Tid Stenen blev afhuggen af Bjerget, thi den Sten var selv Guds Rige, og da den stødte til Billedet, var den en kæmpende Modstander mod ethvert andet Rige paa Jorden, og den sønderbrød dem alle; ejheller blev den afhuggen af Bjerget før nogen Tid efter Billedets hele Fuldendelse.

De Sidste Dages Hellige bevidne for hele Verden at de have en sikker Kundskab om at Gud atter har oprettet sit Rige, og at de ere dette Riges Undersaatter. Denne Kundskab er en Følge af deres Lydighed til dette Riges Ordinancer, som forvaltes af guddommelig Myndighed. Jesus sagde med Sandhed: „Dersom Nogen vil gjøre min Faders Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Evangeliets Tegn ere opregnede i Mark. 16; 17—18; han siger tillige: „Uden Nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige;" hvem kan se det paa nogen anden Maade? Han sagde videre: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indgaa i Guds Rige;" hvem kan indgaa paa nogen anden Maade? Vi opfordre derfor alle Mennesker til, hvis de sætte Pris paa deres evige Velfærd, at overveje disse Frelserens Ord; og dersom de ere i Tvivl om Sandheden af de Sidste Dages Helliges Vidnesbyrd, da i det Mindste sammenligne det med den hellige Skrift.

Vi læse at Guds Ord kom til Johannes, Zachariæ Søn, for at berede Herrens Vej og at han gik ud i Judæas Ørkener og sagde: „Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommen nær." Vi læse tillige at „han døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse;" og at „da udgik Jerusalem til ham og det ganske Judæa og alt Landet omkring Jordanen; og de døbtes af ham i Jordanen og bekjendte deres Synder." Dernæst: „Jesus kom fra Nazareth i Galilæa, og døbtes af Johannes i Jordan," som efter at have annammet den Hellig Aand gik ud og „prædikede Guds Riges Evangelium og sagde: „Tiden er fuldkommet og Guds Rige er nær; omvender Eder og troer Evangeliet." Kort herefter kaldte og ordinerede Jesus tolv Apostle, og hans Befaling til dem var: „Gaaer bort i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen; hvo som troer og bliver døbt skal blive salig; men hvo, som ikke troer skal blive fordømt." Peter og Resten af de Tolv bleve ikke alene ordinerede af Jesus, men bleve ogsaa begavede med den Hellig Aand, under hvis guddommelige Inspiration Peter forkyndte for den forsamlede Mængde paa Pintsefestens Dag: „Omvender Eder og Hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig Aands Gave."

Af disse Skriftsteder lære vi at Johannes blev kaldet af Gud til at berede Vejen for Kongen Messias; at Jesus blev født til Verden, blev døbt, annammede den Hellig Aand, oprettede sit Rige og tillod Ingen at blive Medlem uden de vare døbte — Tro paa Gud og Jesus Kristus og Omvendelse vare Betingelserne som i alle Tilfælde gik forud for Daaben. Han gav sine Apostle Fuldmagt ved Ordina-

tion, og sendte dem udi Alverden til at give Saadanne Medlemsret i Guds Rige, som vare lydige og paa Betingelser, som vare ens for Alle. Vi finde endydermere at Kristus beskikkede Peter som sin Befuldmægtigede paa Jorden, sigende: „Jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene;" følgelig da Kristus vendte tilbage til sin Fader, efterlod han lovmæssigt bemyndigede Repræsentanter til at fortsætte Værket at opbygge Guds Rige paa Jorden. Paulus, idet han saa Sagen fra dette Standpunkt, skrev til Korinthierne: „Vi ere Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formanede Eder gjennem os; vi bede i Kristi Sted: lader Eder forlige med Gud."

Disse „Kristi Sendebud" blive paa andre Steder kaldte „Apostle, Profeter Evangelister, Hyrder og Lærere", som repræsenterede Guds Riges Myndigheder, uden hvilke dette Rige ikke kunde have existeret paa Jorden. Vi have set at ikke en Eneste kunde indlemmes i dette Rige uden ved Daab, selv om han var ligesaa gudfrygtig som Kornelius, som, skjøndt han havde havt Engles Betjening og den Hellig Aands Gave, ikke destomindre maatte gaa igjennem den rette Dør, som er Vanddaaben; ifølge det Mønster og Exempel som Jesus selv satte for alle Mennesker. Følgelig have vi guddommelig Myndighed paa den ene Side og Lydighed paa den anden, to absolut nødvendige Egenskaber i Jesu Kristi Kirke eller Guds Rige, og havde de ikke begge været tilstede i det Religions System som Joseph Smith prædikede og tolkede, havde den hellige Skrift kunnet bevist det at være et Bedrageri, ligesom alle andre Systemer, som ikke kan bestaa denne hellige Prøve.

[Mill. Star.].

Ankomst. Vi lære igjennem Millennial Star at Apostelen Orson Pratt ankom til Liverpool, England, den 21de sidstledne December. Hans Mission til England staar i Forbindelse med Udgivelsen af en ny Udgave af Mormons Bog paa det Engelske Sprog.

Korrespondance.

Ephraim, den 8de Decemb. 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Jeg er flere Gange bleven anmodet om at skrive Dem til, men har ikke anset mig i Stand til at opfylde dette Forlangende, tilfredsstillende for mig selv, og derfor tænkt, at det var bedre at vente. Hvorvidt at jeg denne Gang skal have mere Tilfredshed, vil Slutningen vise, ikke destomindre vil jeg af Agtelse for Dem og den Stilling De indtager gjøre et Forsøg. —

Sidste Søndag bivaanede jeg tillige med mange Andre Apostelen Orson Hyde's Begravelse i Spring City. Begravelses-Høitideligheden gjorde et dybt

Indtryk paa vistnok næsten alle de Tilstedeværende; de opmuntrende og lærerige Taler som ved denne Leilighed holdtes af de to tilstedeværende Apostle, Wilford Woodruff og Erastus Snow, vare saa indholdsrige paa Trøst og Opmuntring at det virkelig betog Døden det Bitre, som ellers gjør sig herskende, naar en elsket og højagtet Broder og Støtte berøves os.

Der blev sagt meget Lidt om denne store Mands Arbejde, thi det tilhører Historien og behøver ikke at drages frem paa Skuepladsen. Hele Verden, især den saakaldte „Gamle Verden", er for Nærværende urolig angaaende det orientalske Spørgsmaal, som en umiddelbar Frugt af denne Mands Mission til Jerusalem, for at velsigne Landet til Israels Indsamling og Profetiernes og Forjættelsernes Opfyldelse. Vistnok er Verden uvidende om denne Kjendsgjerning, men saaledes har Herren mange Gange, uden Vedkommendes Vidende, benyttet Konger og andre mægtige Mænd til sine Hensigters Opfyldelse, og det lille Frø, Orson Hyde's Bøn paa Oliebjerget, har baaret Frugt. —

Jeg tillader mig at gjengive, saa godt som min Hukommelse vil staa mig bi, en Episode af denne Mands Liv som en Prøve paa hans Retskaffenhed midt under de mest fristende Omstændigheder, og som maaske ikke er eller vil blive bekjendt for ret Mange. I en fortrolig Samtale med ham, hos en Ven i Manti, drejede Themaet sig efterhaanden hen imod „Missionen til Jerusalem". Uden at ytre det ringeste Tegn til at føle Vigtigheden af den Rolle han havde i denne vigtige Begivenhed, men med en umiskjendelig Tilfredshed og Taknemmelighed for at Herren havde været med ham under alle Omstændigheder, fortalte han følgende:

Det var i Regensburg i Baiern paa hans Reise til Jerusalem, at han havde faaet Ansættelse som Sproglærer hos en adelig Familie og skulde undervise de unge Grever i det engelske Sprog. Dels for at erhverve sig Kundskab i det tydske Sprog, dels for at forskaffe sig de nødvendige Midler til Fortsættelsen af sin Rejse, opholdt han sig der i længere Tid. En Morgen, fortalte han, lod Grevinden (hun var Enke troer jeg) ham kalde til sig, og tiltalte ham omtrent saaledes: „Min Herre! De har nu været i vort Hus i længere Tid og underviist mine Børn, og jeg er veltilfreds med de Fremskridt, som de have gjort, saavelsom med deres personlige Opførsel; jeg har derfor tænkt at gjøre Dem et Forslag — Jeg vil give Dem en aarlig Gage, saa længe De lever, og den skal paa ingen Maade være Dem utilfredsstillende, hvis De vil bestemme Dem til at bosætte Dem her for bestandig; Tjenerne skal være til deres Raadighed, og naar De ønsker en Kjøretur, vil De kun behøve at gjøre Kudsken bekjendt med Deres Ønske." Broder Hyde takkede, men afslog det ædelmodige Tilbud. „Men hvad Grund har De da til ikke at kunne finde Dem i at blive her?" indvendte Damen, „ønsker De at gifte Dem, er Landet jo fuldt af Kvinder," mente hun spøgende. Broder Hyde fortalte da, at han var gift og havde en Hustru i Amerika. „Ikke Andet," mente Damen, „saa kan De jo sende Bud efter hende og bringe hende hid, de fornødne Penge til at bringe hende hertil, paa den allerbekvemmeste Maade, staa til Deres Tjeneste." Broder Hyde svarede ikke strax. — Muligvis dvælede Tankerne ved hans elskede Hustru, som led Forfølgelse og Savn med de Hellige for Evangeliets Skyld i det frie Amerika. „Eller," tilføiede Damen, „hvis De er bange for at lade hende

foretage en saa lang Rejse alene, saa kan De faa Penge og rejse efter hende selv." Broder Hyde maatte da ligefrem fortælle hende at han var en Pilgrim og Missionær til det hellige Land, og gav tilkjende til hvilket Samfund han hørte, og hvori Evangeliet, som det nu er aabenbaret, er forskjelligt fra den kristne Verdens sekteriske Kirkesamfund; men det var som at prøve paa at lære et Spædebarn i den højere Regnekunst, uden Nytte." Ingen Bitterhed paafulgte, men Venlighed vedblev som før at vises Broder Hyde, indtil han rev sig løs, fortsatte sin Mission, udsættende sig for nye Farer og Prøver for at opfylde sin Kaldelse, som han vidste var af Gud. —

Under denne interessante Samtale fortalte han flere andre Tilfælde, hvori han saa Guds besynderlige Styrelse med ham, medens han maaske var den eneste Mand, som kjendte Evangeliet og dets Kræfter til at frelse Levende og Døde, paa hele det europæiske Fastland, som holdt en Apostels Myndighed og Nøgler, og dog ikke turde oplukke Evangeliets Dør, før den rette Tid kom. Hvilken Modsætning til den blinde Iver, som uvidende Kristne lægge for Dagen, ved at prøve paa at omvende Hedninger og Jøder, saavelsom Kristne til deres egne sekteriske Anskuelser om Bibelens Mening! —

Jeg er bange for at jeg allerede har gjort mit Brev for langt og vil derfor afbryde, ønskende Dem og Deres Medbrødre i Missionens Tjeneste Herrens fremtidige Bistand i Deres Arbejde.

Deres Broder i Evangeliet
C. C. A. Christensen.

Ere vi af Israel?

(Fra «Deseret News«.)

(Fortsat.)

„Israel skal blomstre og faa Knopper, og de skulle fylde Jorderige med Grøde." (Esaia 27. 6.)

V. Kapitel.

(Oprindelsen til Angel-Saxerne — Afledning af Ordet Saxer — Gotherne og Vandalerne — Det romerske Kejserdømmes Overvælde — De fordums Skandinavers Mythologi — Baldur — Deres tidlige Literatur — Polygami.)

Da Spørgsmaalet „Hvad blev der af de ti Stammer"? endnu forbliver en uopløselig historisk Gaade for Verden, saa er ogsaa dette Spørgsmaal ubesvaret: Hvorfra stammede de uhyre Skarer af saakaldte Barbarer, som kom ned fra de kolde Egne i Skandinavien og fyldte Europa med en ny Race, nye Love, nye Begreber, nyt Sprog og nye Anordninger?" Nogle have sporet en Forbindelse mellem Tabet af et Folk, og et andet Folks Komme; en berømt Forfatter (Hr. Sharon Turner) paastaaer at Angel-Saxernes oprindelige Hjem var i det selv samme Land, hvor Israel er tabt for Historien, og siger videre at disse Folk begyndte deres Udvandring derfra paa samme Tid som Jakob's Stammer rejste nordpaa.

Hr. Turner siger i sit værdifulde

Værk om Angel-Saxerne, medens han afhandler Toutonierne som Oprindelsen til det nyere Europas Nationer:

„De ere især interessante for os, fordi fra deres Grene nedstamme ikke alene vore egne umiddelbare Forfædre, men ogsaa Stamfædrene til de berømteste Nationer i det nyere Europa. Angel-Saxerne, Nedre-Skotterne, Normannerne, de Danske, Norske, Svenske, Tyske, Lombarderne og Frankerne ere alle udsprungne fra hin Menneskeslægtens store Ophav, hvilken vi have adskilt ved Benævnelser Scytherne eller Germanerne og Gotherne. Den første Fremkomst af Scytiske Stammer i Europa, kan sættes, efter Strobo og Homer, omtrent til det attende, eller, efter Herodotus, til det syvende Aarhundrede før Kr. Den første Skueplads for deres Existents og deres tiltagende Magt var i Asien, øst for Araxes. Her forøgedes de og udvidede deres territoriale Grændser i nogle Aarhundreder, ukjendt for Europa. Med Hensyn til Saxerne skriver Hr. Turner: „De vare Tyskere eller Teutonier, det er en Scytisk eller Gothisk Stamme; og af de forskjellige Scytiske Nationer, som ere blevne optegnede i Historien, ere Sakai eller Sacae Folket fra hvem Saxernes Herkomst kan regnes med den mindste Tilsidesættelse af Sandsynlighed. De bleve saa berømte, at Perserne kaldte alle Scytherne ved Navnet Sacae. — — — — — — — At nogle Dele af dette Folk bleve kaldede Sakasunæ (hvorfra vi have vort Ord Saxon eller Sacson) er indlysende efter Pliny, thi han siger at Sakaierne, som bosatte sig i Armenien, bleve benævnte Sacassani, hvilket blot er Sakasuna, stavet af en Person, som var ubekjendt med Betydningen af sammensatte Ord; og Navnet Sacasina, som de gave hin Del af Armenien, som de besatte, er næsten den samme Lyd som Soxonia. Det er ogsaa af Betydning at bemærke, at Ptolemæus omtaler Scytherne som et Folk, udsprunget fra Sakaierne, som boede nær ved Østersøen, under Navn af Saxones.

Hr. Turner, om vi ikke tage fejl, forsvarede ikke den israelitiske Oprindelse til Saxerne, følgelig maa de, som tro paa hin Theori, lægge større Vægt paa hans to mest betydningsfulde Udsagn. At Stamfædrene til denne Race boede i Egnene øst for Araxes, det nøjagtige Sted, hvor Israel blev ført fangen til, og at de derfra begyndte at udsprede sig omtrent sex eller syv Hundrede Aar før Kr., svarer til den samme Periode, som Jakobs Børn boede i Fangenskab i hint Land. Een Forfatter har søgt at gjøre en eneſtaaende Afledning af Ordet Saxer gjældende. Han siger: „Vi antage det er afledt af Isaak, ved hvem vi finde det i Amos, dette Israels Hus havde begyndt at dele sig i Sekter, lige før Fangenskabet. Det var almindeligt Brug at sammentrække Forstavelserne til Navnet, især naar de sammensatte det med et andet Ord, eller naar det blev hyppigt anvendt. Saxon er bogstaveligt og fuldstændigt udtrykt, Isaaks Søn." Ligesom Dickson i nyere Tid er bleven forkortet til Dixon.*) Saadanne Forkortelser maa vi i Forbigaaende bemærke, ere i daglig Tale ogsaa almindelige hos vore Naboer, Shoshones ogsaa en Levning af Jakobs Sæd. En Skribent ser i denne Del af Gjenstanden i denne Afledning af Ordet Saxon en Opfyldelse af en Forjættelse given til vor Fader Abraham. „Efter Isaak skal Din Sæd blive opkaldt," og gaaer saa vidt at han fremfører den Paastand at Cossackerne er et

*) Nogle paastaa at Ordet Brahmin er en Forkortelse af Abraham.

andet Udtryk af den samme Tanke, eller at en Don Cossack er bogstaveligt og virkeligt en Søn af Isaak, af Stammen Dan.

De nordiske Racers Vildhed, som overvældede det romerske Kejserdømme, er af Nogle ment at være et Slags Modbevis mod deres israelitiske Oprindelse. Men vi maa erindre, at Skildringerne af Gotherne og Vandalerne, som ere blevne overleverede os, vare udmalede af deres Fjender. Ejheller vilde den Paastand have nogen Vægt for os. Dersom de vare af Israel, havde de vandret og kæmpet og koloniseret i et Tusind Aar siden de forlode Palæstina, før de overvældede Romerne. Og hvad deres Vildhed angaaer kunne de ikke ligne Josephs Sæd paa dette Fastland (Amerika), som, kun trehundrede Aar efter at Evangeliet var bleven forkyndt i sin Fylde til deres Fædre af den korsfæstede Forløser, begik Grusomheder, som ikke nogen Vandal eller Gother nogensinde overskred. En meget smuk Theori er bleven forsvaret i Forening med denne Del af deres Historie, for at bevise, at da det romerske Kejserdømme blev anvendt af Herren til at ødelægge Juda Hus og ihjelslaa Millioner af hin hengivne Stamme, saa brugte Herren omvendt ogsaa en Del af Israels Hus (men uden baade deres eget og deres Fjenders Vidende) til at ødelægge de hedenske Magthavere i Verden, som havde ihjelslagen og adspredt deres Broders Hus.

Den nordiske Mythologi (Gudelære) maa ogsaa tages med i Betragtning ved disse Efterforskninger. Hine, som lærte de gamle Romers og Grækers Mythologier, sige at den ikke har nogen Lighed med dem; dens Særegenheder vilde snarere lede til den Tanke at den var af persisk Oprindelse. Nogle af de tidlige kristne Fædre have forestillet sig en stor Lighed mellem en af deres Guder Baldur eller Balder og vor Frelser. Denne Gud er fremstillet som en Søn af Odin og Frigga, yndefuld, smuk og elskværdig, Uddeleren af Kjærlighed, Bringeren af Glæde og Lykke, som elsker at bo hos Menneskene, og hvem alle Menneskene elske. Men han bliver dræbt af den Ugudelige. (Maaden hvorpaa han døde er smykket med Mythologiske Fortællinger). Alle Mennesker beklage Tabet af deres Ven, og gjennemsøger hele Verden for at finde et Middel til at bringe ham til Live; men forgjæves, den ubøjelige og grusomme Død har ført ham bort til de Dødes Rige, og han kan ikke komme tilbage. Hans Hustru Nanna, som ikke vil skilles fra ham, er gaaet bort og boer med ham der. Tilsidst sender hans Moder Frigga et Sendebud for at erholde hans Udfrielse. Han overskrider den mørke Verdens Port, ser Baldur og taler med ham, men nej, Baldur kan ikke blive udfriet. Han maa blive der og hans Hustru Nanna maa bo med ham for bestandig.

Ifølge nogle af Enkelthederne, som ikke her er indrykket, føle vi os tiltrukne til den Mening at den ovenstaaende Fortælling er en forvirret Tradition af den Maade hvorpaa Døden blev bragt ind i Verden formedelst Adams og Evas Overtrædelse, snarere end at den staaer i noget Forhold til Frelserens Liv. Vi rette Opmærksomheden paa den Maade hvorpaa Baldurs Død blev udført. Traditionen siger at Baldur havde længe været foruroliget af Drømme, onde Syner og Anelser, som tilkjendegav Fare for hans Liv; hans Moder rejste da gjennem hele Universet og tog Løfte af enhver skabt Ting at den ikke vilde beskadige Baldur. Men hun forsømte at tage Løfte af den tilsyneladende skadesløse Mistelten; men den lumskeste og listigste af alle Guderne, Baldurs Fjende, bemærkede denne For-

glemmelse, og afskar et Stykke af Misteltenen og lavede et Spyd deraf. De andre Guder omringede nu Baldur og prøvede hans Uskadelighed ved at kaste deres Vaaben, Stene o. s. v. paa ham, men uden at skade ham. Loke nærmede sig da og overtalte den blinde Hødur til at kaste Spydet paa ham, som han havde gjort af den forglemte Mistelten, idet Loke selv sigtede for ham. Baldur blev saaret derved og dræbt. I denne Tradition indtager Loke Satans Plads, Hødur Slangens og Misteltenen Kundskabens Træ paa Godt og Ondt. Det er ogsaa værdt at lægge Mærke til at denne Tradition fremstiller Mennesket, som ikke af sin egen Magt kan udrette Noget for at overvinde Døden.

Den tidligste Literatur hos det skandinaviske Folk, bevaret paa Øen Island, tilføjer mange Vidnesbyrd til den skandinaviske Befolknings israelitiske Oprindelse. Om dette Punkt siger den britiske Encyclopædi: „Ved at læse disse gamle Bøger, blive vi umiddelbart slaaede med det bekræftende Vidnesbyrd, som de afgive om den østlige Oprindelse til Gotherne, Fædrene til Skandinaverne. Ligesom alle Sprog, saaledes gaa ogsaa alle Mythologier i en vis Retning, hvis Samlingspunkt er i et almindeligt Centrum — — — — — — Central Asien. Og hvor lidt vi kunne forvente det, dog, ikke saa snart aabne vi de gamle religiøse Bøger om Skandinaverne, før vi ogsaa der blive førte tilbage didhen. Vort nordiske Folk er et Folk af østlig Oprindelse. Odin og hans Aser ere Asiater, erklære sig selv at være fra det store Svithiod, et Land, som synes at have været det nuværende Circassien, der ligger mellem det Sorte og Kaspiske Hav. I alle deres Optegnelser ere Overflødighed af Beviser. De bragte med sig en Mængde østlige Skikke, saasom at brænde de Døde og begrave dem under Jordhøje. De praktiserede Polygami, saa tilbage med uforgængelig Hengivenhed til det store Svithiod, til Asgords oprindelige Beliggenhed og Byen Gudahem, eller deres Guders Hjem. De flyttede en Religion, som bar Træk af at være af persisk, indisk og græsk Oprindelse, til Skandinaviens snebedækkede Bjerge."

Ved at læse det Ovenanførte, faa vi et stærkt Indtryk af den Tanke, som deri udtrykkes. Uden nogen stor Overdrivelse af Sandsynligheden kunne vi let anse Traditionerne angaaende det store Svithiod, som henviser til Medien, Asgords oprindelige Beliggenhed, at være en dunkel Erindring om deres første Hjem i det forjættede Land, og Guhahem, Gudernes Hjem, at være Jerusalem, den store Konges Stad. Ligheden anse vi for at være meget betydningsfuld.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den gule Feber i Amerika. Inspektør Raymond i Brooklyn har nylig ved et Møde af en hygienisk Forening i Richmond meddelt en Rapport om den sidste Epidemi af gul Feber i Amerika. Sygdommen angreb ialt 125,000 Personer, hvoraf 12,000 døde, og kostede Landet 200 Mill. Dollars. Den indførtes i Maj Maaned til New Orleans med et Skib fra Havanna og vandt saa megen Udbre-

delse paa Grund af Byens slette sanitære Forhold. Hvis Vinteren bliver mild, ville efter Hr. Raymonds Mening Sygdomsspirerne ikke blive ødelagte, men ville, naar Sommeren kommer, brede sig til alle Sider.

„Great-Eastern", Verdens største Dampskib, der har gjort sig saa nyttig ved Nedlæggelsen af de atlantiske Kabler, bliver nu indrettet til at bruges som Transportationsskib for mexikansk Kvæg fra Calveston til London. Skibet har Plads til 2,3000 Hornkvæg og 2,700 Faar paa en Gang.

En Englænder, der nødig vilde efterlade noget af sin Formue, udregnede, at naar han aarligt brugte 100,000 Kroner, vilde hans Formue strække til, indtil han havde fyldt sine halvfjersindstyve Aar, en højere Alder ventede han ikke at opnaa. Manden blev imidlertid firsindstyve Aar gammel, og i de sidste ti Aar stod han daglig paa Londons Gadehjørner og anraabte de Forbigaaende saaledes: „Deltagende Medmennesker, hjælp en stakkels fattig Mand, der har regnet fejl."

En Hr. E. Johansen, som er ankommen til Tromsø fra Polarhavet, beretter, at han den 3die September d. A. opdagede en Ø i 77 Gr. 2 Min. N. Br. og 66de Længdegrad. Øen er omtrent 3 og $^1/_2$ dansk Mil lang, og dens højeste Punkt kun 100 Fod over Havet. Der fandtes paa Øen ingen frodige Væxter, men et stort Antal Fugle havde sit Hjem der Paa Øens tre Sider fandtes ingen Drivis, grundet paa den stærke Havstrøm, som farer der forbi, og paa selve Øen var ingen Sne. Der er ingen Fare for Søfarende forbunden med at nærme sig Øen, medmindre man kommer for nær ind til den siberiske Kyst. Hr. Johansen gav Øen Navnet: Ensomheden.

Den 26 November 1878 afgik Axel Pedersen Boyer ved Døden i Saltsøstaden, Utah. Den Afdøde var født i Løgstør, Danmark, den 18 April 1816. Han glædede sig i sin Dødsstund ved Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.